

МИХАІЛ ЧИКИВДЯ

ЗАПИСКИ З БОРЖАВСЬКОЇ ДОЛИНЫ

ІЗДАНО ЗА ПЎДПОРЫ ВАСИЛЯ МИХАІЛОВИЧА ДЖУГАНА
І ИВАНА ИВАНОВИЧА БИНЯЧОВСЬКОГО
ЗА ЩО Я ІМ ДУЖЕ БЛАГОДАРНИЙ

Свалява 2017г

ПРО АВТОРА

Михаїл Васильович Чикивдя уродився 2 юнія 2000 года у с.Березники Свалявського району що на Подкарпатю, у простуй русинській сімні. З діточых году увлікає ся самотнов русинськов культуров. Образование серидньое, но ни смотря на свуй молодой вік уже зробив великий внесок у розвой русинської поезії і літературы. Його творы постоянно публікуються у журналі «Отцюзнина». У 2016г выдал свуй першый зборник пуд названім «Сад русинської пезії», який був красно оцінений не лиш у нас на Подкарпатю, ай похвально спринятый Світовыми русинськими Обществами. У томуж годови вступає в Свалявськое районное Общество Подкарпатських русинов де принимат активное участие у ранних заходах. Помимо стихов пише історичеські очеркы і прозу, собирає і ракашує давні русинські співанкы. 21 апріля 2017г, читає свої стихи на Фестивали русинської поезії який проходив у Сивлюши за що був удостоеный грамотов-подяков од Закарпатського Областного Общества ім. А.Духновича, а 23 апріля принимает активное участие на празнованії дня русина який проходив у вароши Мукачово де офіційно був принятый у Союз русинських писателю Закарпатья. По мимо того получил почесну грамоту і спеціальний приз ім. И.Петровція од Крайового Общества русинов за що його мож і поздравовати. У сись очередной зборничок входят не лише патріотичеські стихи, ай новелкы разного стилю. Читач котрый буде читати сись зборничок зможе ся насолодити не лиш фіглями, ай колоритом нашого родного русинського языка. 5 октовбра 2017г. выйшов у світ його другый зборник «Співанка русинської души», в який зайшли його авторські співанкы, а так же зобрані ним давні русинські співанкы і колядкы из усї Боржавської долины. А зараз мы маеме возможность насладитися його третьым зборником у якому можеме найти не лиш патріотичеські стихи, ай стихи на фіглярську і любовну тематику, а так же стихи про любов до рудної земли, до свого Подкарпатья. Желая и на дале автору, ни втратити, ни згырити оту даровану йому Богом хуть до русинської літературы і поезії. Желая всього майліпшого. Член Правліня Союза русинських писателю Закарпатья.

Иван Бинячовський.

Честованый читателю!

Ты держиш у руках зборничок русинської поезії молодого, айбо фест талантливогo поета из Марамошської Свалявщины – с.Березникӯв Михаїла Чикивді.

Се вже не перша робота сьогo домак юного самородка – у 2016 році вже мали сьме можность оцінити його зборничок «Сад русинської поезії», куда зайшли 35 стихӯв вшилякої тематики.

Новый зборник М.Чикивді, называть ся «Запискы з Боржавської долины». Туи находить ся 65 мудрых, префайных поезій.

Тема нашогo рӯдного, а не завезеногo патріотизма є домінувучоу у стихах сьогo Мараморошського легіня. Юй присячена рубрика «Патріотична лірика», у котру зайшло 11 поезій, хоть, иппен, тема любви до свої землі прослідковуєся и у другых стихах поза патріотичнӯв рубрикӯв.

У своїх поезіях М.Чикивдя із близьким му молодьожным максималізмом не лиш описує проблеми русинів ги народа, а кличе нас до дій:

Маєме мы славный рӯд, мусиме йсе знати.
Гӯворім самі за себе, доста было спати!
Уважайме зимлю рӯдну и свою країну,
Не давайме з Подкарпатя вчинити руїну!

Молодий фатюв, не обзєравучи ся на вік, чотко видить, у чому має заключати ся патріотизм чєлядника. И се не мітингованя із прапорами, не співаня гімнів, не факелні вандрованя, а всокочєня екології, сакралное ставленя до рӯдної природи:

Порубали нашу хащу, мотор ї вєзе,
Дале пак велика півинь хыжу понєсе.
Убыкрали Подкарпатя выд землі до неба,
Нитко нич не каже, може сяк и треба?

Обєртавучися до вічного образа Прометєя и прометєїзма, Чикивдя хоснує метафору, «заковувучи у ланцы» рӯдное слово. Туйка нараз тыкать ся болюча на Подкарпатю проблема захвата землі русинів чужинцями:

О слово рӯдне, слово матиринське,
Ги Прометєй закуто у ланцы.
Забыли люди, што поле йсе русинське,
А по хащах давно чужі дворцы.

Опреділявучи прєорітєты патріота, Чикивдя наперед кладє бесіду, акцентувучи ся на її невмирущости. Тому читава часть патріотичных стихів поязана именно із языком, бесідів:

По-нашому говоримє, як и говорили,
Свою бєсїду у школі нигда мы не вчили.

У стихах Михаїл молодіжний максималізм тісно ся переплітатъ из твердым оптимізмом:

Народ мўй є, народ мўй буде,
Рўдна культура нигда ся не забуде!
Горяча кров у жилах гуде,
Народ наш жив, народ наш живе!

Про Михаїла у його віці є природнїв тема любви - сього префайного чувства, котрому вўн присвятив шість стихўв.

«ЗАСЬ ТЫ МИНИ СЯ ПРИСНИЛА...», «ЛЮБЛЮ Я ТЕБЕ», «Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ» и тд.

Юный поет робить своеобразный синтез меже патріотичным чувством приязаности до свого: природы, хыжи, улиці и любовльов до префайного пола:

Я дуже люблю улицу тониньку,
Яснинькі дны и тимні довгі ночи.
Я дуже люблю дівку молодиньку,
Білинькі ручки и файні чорні очи.

Вадъ:

Де легкий туманиць пушатся на зворы,
Яснинькое сонце світит на долы,
Выд воды гірської аж холоне кров,
Там, у тых містах, родиться любов.

Фест стихўв Чикивдя присвячує проблемам нашого житя: замусореню поточин и рік, контрабанді, комунікаціях меже людьми, сохташови, темі природы:

Начальство дозволят, дозволят стаття,
Біды сякої нигда ищи не было;

Навозили грубі ворохы сміття,
Траву зелену, як папланом прикрыло.

Тому, познакомивши ся из творами Михаїла Чикивді, я думаву,
што про читателя-поетичного гурмана перепозірованя и
перечитованя його стихўв буде и хосенным и фест приятным.

СЕРЕНЧЛИВОГО ЧИТАНЯ!

Редактор журнала «Отцюзнаина» Юрій Шипович.

СТИХЫ (ПАТРІОТИЧЕСЬКА ЛІРИКА)

ДОСТА БЫЛО СПАТИ (2017)

У нашўм рўднўм Подкарпаті тяжкая година,
Обзывае наш народ кажьдя зла скотина.
Доки маеме тирпіти йсі паскунні муку?
Заліплений у нас рот, поязані руки.

Нигадали бы из нас даже шкуру здерти,
Бо мы "злі сепаратисты" маеме умерти.
А мы тихі, миролюбні, знаеме законы,
Не хочеме мати зброю и тяжкі каноны.

Нас ушидкі убзывавт, всі нас хотят бити,
Мы ся журеме єдным, як нам дале житии?
У русинўв подкарпатських нелегка дорога,
Пїмїч в ділі и здоровля просиме од Бога.

Маеме мы славный рўд, мусиме йсе знати,
Гїворїм самї за себе, доста было спати!
Уважайме зимлю рўдну, и свою країну,
Не давайме з Подкарпатя вчинити руїну!

РЎДНЫЙ КРАЙ (2017)

В Подкарпатю я ся родив, йсе мўй рўдный край,
Серинчі й благопулучча, Господи нам дай.
Сята наша Отцюзнина, у тяжкўй годині,
Подай, Боже миру, всой малуь родині.

Перестала наша чиядь люббв в сердці мати,
Готові Отцюзнину свою розпинати.
На захист народа ни тко не стає,
Прадідўвську славу хоть-тко продає.

Порубали нашу хащу, мотор ї везе,
Дале пак велика пўвінь хыжу понесе.
Убыкрали Подкарпатя выд землі до неба,
Нитко нич не каже, може сак и треба?

Забывавут русинські, зўлоті слова,
Но бисіда не вмират, навікы жива!
Тко як лише хотів, ни як не забрав,
Бисіду русинам сам Бог даровав!

Не треба русинам меж собов ся бити,
Треба ся єднати, в ракаши зажити.
Не вадьме ся, браття, всім врагам на сміх,
Не лайме єден другўму, вто великўй гріх.

Тот має не сердце, а студений лід,
Тко ся не гордит за свўй славный рід.
Не забудьме, што казали наш прадід и дід,
Жийме у добрі, най нас знає світ.

О СЛОВО РЎДНЕ, СЛОВО МАТИРИНСЬКЕ
(2017)

О слово рўдне, слово матиринське,
Ги Прометей закуто у ланцы.
Забыли люди, што поле йсе русинське,
А по хащах давно чужі дворцы.

Орел не перестав тебе клювати,
А ци видят, наші русины,
Што у рокаши идут тя добивати,
Усі їх діти, дѣнькы и сыны.

Засвітит сонце, пропадуть з гўр туманы,
Не згасне шуга божественный огинь.
Заживут твої глибокі раны,
Пропаде тьма, настане світлый динь!

ОТЦЮЗНИНА МОЯ
(2017)

Подкарпатя - отцюзнина моя,
Маеме села и щидрі поля.
Выд высоких гўр до широких долин,
Фурт туй газде карпаторусин.

Отцюзнино сята, ты єдна у нас,
Ліпша выд вшидкый багатых окрас.
Люблю твої полонины й зелині гаї
Старинькі садочки, де співавут солові.

Быстрі поточки и тихисинькі рікы,
Срібна зимля буде жити навікы.
Шуга не вмере бідований род,
Наш миролюбный русинський народ.

И свою бисіду не треба забивати,
Не давайме нигда її затопати
Бо она наша рўдна, она материнська,
Гордо ся кличе КАРПАТОРУСИНЬСКА!

МОЯ БИСІДА -РУСИНЬСКА!
(2017)

Моя бисіда - РУСИНЬСКА! Нию я горжу ся,
Рўдное слово говорити нигда не ганьблю ся!
По-русинськы м говорив, щи м не знав ходити,
Ношу бисіду в души й буду сокотити.

Дьовз, яповник, бучкан, горгониця.
Семеча, вархўт, гряда, валўвниця.
Кўльоко у нас слўв! Мавут усі їх знати,
Не даме мы бисіду діалектом звати!

Кўльоко у них музыки , чистої, простої,
Не треба нам чужини сухої, пустді.
Слова наші співочі, они ищи живі,
Живут они из нами, они у нас в крові!

БИСІДА
(2017)

По-нашому говориме, як и говорили,
Свою бисіду в вошколі нигда мы не вчили.
А слова русинські, фурт говорит рот,
Воистинну русины безсмертний народ.

Ни учили нас читати, ни вчили письма,
Но з дитячих рокўв ни вмиравут слова.
Кутрі нам над колысков мати говорила,
Кутрі нам фурт казала, кутрі нас навучила.

Плекаеме тя, бисідо, ищи из ранних літ,
Ты наша душа, білосніжний цвіт!
Тому не вмреш ты шуга, и кўнця ти ние,
З тобов жие Отцюзнина, и народ жие!

РЎДНА ЗИМЛЯ
(2017)

Рўдна зимля, як звїзда ясна,
У вшидкому світі май мила она.
Жив и жие туй русинський народ,
Славме усі славетный наш род!

Там де явор ид потўчку листячко схыляе,
Білобока ластовочка співанку співае;
Там тихинькі зворы, долины як моря,
Моя рўдна хыжка, горы и поля.

Як міні Отцюзнину свою не любити?
Я навчений я по-русинськы Господа молити.
Горит любов до краю, и буде горіти,
У вшидкого народа, бо мы його діти.

Подкарпатя в співанках, и у каждўй думі,
У широких низовинах й лісовому шумі.
Отцюзнина сята у сирдци єдина,
Сохрани ня Боже, карпаторусина.

КАРПАТСЬКІ РУСИНЫ (2017)

Карпатської землі любимі мы сыны,
У рўдному краю біды перибудьме.
Славный мы народ - карпатські русины,
Истину исю нигда не забудьме.

Иде молодичка де бук и ялинка,
Де тихинька річка и широкий гай
Мила моя любима, ты тоже русинка,
Скромні мої слова, ты не забывай.

Жиє мўй цімбора де поле и млин,
Скоро уже хоче лишити наш край.
Де бы ты не був, навхтемась русин,
Затями исє и не забывай.

А коли настане нелегка минута,
За сятю Отцюзнину Богу ся молім.

Наша душа у злі нігда не замкнута,
У мирі и по правді вшидкі заживім.

Я РУСИНОМ БЫВ И РУСИНОМ БУДУ
(2017)

Я русином быв и русином буду,
Бідованый народ нигда не забуду!
Бисідов русинськов буду говорити,
Доки ми Господь позволит прожити.

Носиме з собов матиринськое слово,
Говорім як знаеме, не буймєся никого.
Рўдное слово - ото душа народу,
Из ним рўд жие, ние му переводу!

КОЛЕ МЕНЕ СЕРЦЕ И БОЛИТ ДУША
(2017)

Коле мене сердце и болит душа,
Приялася в Подкарпатю бисіда чужа.
Співанкы ся забывавут, пропадає культура,
Радуєся сьому паскунна натура.

Болит мене сердце й тяжко на души,
Рїдну бисїду русине на зло не души.
Не ганьбися матиринське слово говорити,
По-нашому бисїдуй, докы будеш жити.

Защо за нас чути фурт паскуннії свисты?
Чуму нам приписувут що мы "сепаратисты"?
Завто що любиме співанку співати,
По-русинськы казку дітям, своїм розказати?

Завто що у ниділю йдеме ся молити,
В мирї й благодати хочеме прожити?
Що лиш не робили, як ся не старали...
Любов до Отцюзнины выд нас не одобрали.

НАРОД НАШ ЖИВ, НАРОД НАШ ЖИЄ!
(2016)

Наша Отцюзнина сятая зимлиця,
Дає нам воды гўрська кырниця.
Срїбна зимля, сильна и багата,
Бисїда її, чиста и крылата.

Жиє народ из своим из уставом,
Но смієся пан над нашым правом.
Над правом дома газдовати,
Гордо русином себе звати.

Хоче, обы род мы свѣй забывали,
Русинську співанку нигда не співали.
Як лиш не пали, и як не глуши,
Любов до СВОГО рудного у нашуй души.

Народ мѣй є, народ мѣй буде,
Рѣдна культура нигда ся не забуде!
Горяча кров у жилах гуде,
Народ наш жив, народ наш жиє!

ЛЮБОВНА ЛІРИКА (присвячув своій любимѣй)

ЗАСЬ ТЫ МІНІ СЯ ПРИСНИЛА
(2016)

Зась ты міні ся приснила!
Пусти ня у свою душу.
Бо лиш тебе, моя мила,
Любити я читаво мушу.

Яка ты файнинька,
З русявов косов.
Дівчино білинька,
Буду лиш з тобов.

Личко твое люблю,
Й файні карі очи.
Я тя, мила, приголублю,
В довгі дны и ночи.

Надвурі типирь холода,
Но любов, як ружа цвіте.
У моїй жизни, ты лише єдна,
Май прекрасної для мене ниє.

ЛЮБЛЮ Я ТЕБЕ
(2017)

Люблю я тебе и буду любити,
Никого не треба, крім тебе мині.
Без тебе і день не можу прожити,
Кожної ночі лиш ти у ня у сні.

За тобов душа моя банує,
Цілими днями без тебе сумна .
Нитко мене так, як ти не цюлює,
У мойому сирдцю ти лиш єнна.

Я дуже люблю аромат твоих губ,
И чорні пристрасні очі.
Теплоту и ніжність білосиньких рук,
Убнимати тебе до пулночі.

Я дуже люблю бути з тобов,
Усі minuti для мене прекрасні...
Гуляємо двоє, сніжнов зимов,
Стрітимо й дны літні ясні.

Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ
(2017)

Я дуже люблю ярь студену,
Траву из ранниньков росов,
Сининькі расты, хащу засніжену,
Файниньку дівку из розсплетенов косов.

Я дуже люблю тихинький поточок,
И тот садок куды литит синичка,
Широкое поле, из явора листочок,
Солодкі губы, и румяні личка.

Я дуже люблю улицю тониньку,
Ясинькі дны и тимні дѳвгі ночи.
Я дуже люблю дівку молодиньку,
Білинькі ручкы и файні чѳрні очи.

Не можу пробыти без твого тепла,
Не годеним, без тебе жити.
Ты дуже файнинька, білинька и мала,
Тебе лиш буду вдну любити!

ЗИМНА НУЧКА
(2017)

Ясні звізды світят и місяць зыйшов,
На двурі стоит студена, зимня нічка,
Зась ид милинькўй я ниськы прийшов,
Красно ї цюлюву, здрю у чорні вўчка.

Лежит усяды сніг, зимні холода,
Но она, ги сонце, дарує ми тепло.
Покрыєся вьсьо цвітом, настане весна,
Не забудеме ото, що из нами было.

Не забудеме дны ясні й тимні вечера,
Якись ме годинами дѳвго ся вбыймали,
Колись ме у морозах, давали си тепла,
За щасливу долю дѳвгось ме гадали.

Солодкыми губами ты мене цюлюеш,
Так файно як тогды нигда ми ниє.
Лиш ты ми, солодинька, щастічко даруєш,
Наша любов жила, и типирь жиє.

ЛЮБОВ (2017)

Де ряснов зеленъов вкрыті берега,
Дика звірька бігат, ни має врага.
Тихый вітериць з полонины віє,
Пахнячым цвітом липа фурт рясніє.

Де легкий туманиць пуцат ся на зворы,
Яснинькое сонце засвітит на долы,
Выд воды гірської аж холоне кров,
Там у тых містах, родиться любов.

У тых містах, де плыне поточок,
Паде у водичку кленовый листочок.
Де ластўвчиный спів серце ми любує,
У старум садочку, що плоды дарує.

Плынут там чувства, як на корабли,
Мош ся ни ганьбити, уповісти: "Люблю"!

За тебе всі думи, як шіфа плыну,
Без тебе баную, тобов я живу.

КЎНЧАЛА СЯ ЁСІНЬ ЗОЛОТА
(2017)

Кўнчала ся уже ёсiнь золота,
Помалы наступали зимні холода.
Удпадало лiствя, йшли студiнi днi,
Кой увидiв я очi, твoй яснi.

Тoй минуты я бiв, як у снi,
Ты была, як руже красна на виснi.
Здрiв им на личко и русяву косу,
Но не вчув выд тебе тoнiнькoгo гoлoсy.

Каждую гoдiну я тa спoмiнав,
За чoрнымi очимa дужe банoвaв.
Я тебе не знав, нo вмирав из тугy,
Лишив ся я сам, a кругoм снiгy.

И в мoрoзный дiнь мы ся зaсь зустрiлi,
Радi бiлi очи и сeрдцa гoрiлi.
Тoй бiлуй днiнy бiсiду смe мaлi,
Як лaстўвкa в сaду, крaснo щeбeтaлi.

Но выд тoгды жити мaй фaйнo нe стaлo,
Былi всякi бiдy, щaстa бiлo мaлo.
Нe рaз тубi дoкoрaлi, oш мeнe сь лyбiлa,
Нe рaз дулу бiлым плaтoчкoм слызa пoкoтiлa.

Дaвнoсь мe ся рoстaлi, a вжe зaсь зышлi,
Бaнoвaлi нaшi сeрдцa, другyх нe нaйшлi.
А щo бyдe дaлe? Якi нaшi дoлi?...
Знaв, oш нe лiшy тa, хьбa пo нeпoвoлi.

СОН
(2016)

Вшидкым тко далеко выд свойойи Отцюзнины

Багата ђсiнь змiшуе фарбы,
Кущi червинi й хаща, як скарбы.
Пустився у зворы прозорый туман,
Виє з полонины сильныи вiтер-пан.

Як часто ми снятсья ђсiннi фарбы,
Но не про них усе моi сны;
Часто у снови знакомый поруґ,
Бiжу ид ньому, не чувучи нуґ.

Бiлиньку хыжу вижу у садочку,
За потоком тихым, на малуь горбочку.
Лети туды, ластовочко, лети та спивай,
Ото є моя хыжка, вто муь рудныи край.

Туй высокi горы й широкi поля,
Йсе наша русинська Срiбна зимля.
Ластуьвчиных спиванок чув веселый тон,
Очи выдкрывав, був исе лиш сон.

На душi ми ниждо тиха тривога,
До мойойи Отцюзнины далека дорога.
Та лиш щастя маву, кой закритуь очи,
Снитсья Отцюзнина у тимнiи ночи.

МЛИН
(2016)

Кожен динь мене чаруе краса полонин,
Чути по хащах спiв зозулин.
Розсыпано по арсаках много зернин,
Розсыпано по тых, що ведут у млин.

Старинький млин стоит у долині,
Пробыв уже годы, пробуде и ныні.
Грубі міхы навозили честовані люде,
На вечиру ид булькам свіжый хлібиць буде.

Як тот хлібиць файно пахне, аш щипле за душу,
Но вже кінчатся мука, у млин ити мушу.
Помагат му молоти вітер и ріка,
Уже у ня в міхах білинька мука.

Беру з собов пахучі булочки-коханкы,
Покладу у тайстринку й пўду до Щефанкы.
Червеного вина лялись ме из склянкы,
Выпились ме усьо, й поїлись ме фанкы.

Якоє доброе діло робит людям млин,
Не убыйде ся без нього и еден русин.
Дай Боже, обы фурт мололо ся зерно...
Жиєме в достатку, докы є оно.

ШПОР (2016)

Сонце зимлю вже ни гріє,
До лиш сыпле промінці.
З полонины вітер віє,
Вода мерзне у ріці.

Файных дрѡв до хыжи ношу,
У студений, зимный динь;
Трисочки й листкы зношу,
Вбы накласти си огинь.

Огинь скоро загорів,
Дав у хыжку ми тепло;
Выд жары уже м упрів,
Утираву си чоло.

Сплят простужені Карпаты,
Дрўбні сніжинкы литят;
Чути так, як из гарматы,
Дрыва в шпорі тріскотят.

Пўду я бульок наріжу,
Та розокладу їх на шпор.
А вд ним солонинку свіжу,
В фінджу наллю си "Кагор".

Уже м сытый, спати ліг,
Бряжчит світлом ватра;
Вітрик віє, паде сніг,
Сон исе, ци правда?

ШКОЛА
(2016)

(Першўй учительці Стеблій Маріі Йосипўвнўй)

Школа як край, як мала країна,
Познає туй світ каждая дітина.
Быває и щастя, и тяжка година,
Усьо перебудеме, мы єнна родина!

Всяды по горах жбвты́й цвiт бирiз,
Малинькый учиник домўв "Буквар" принiс.
Наша учиниця ростом не мала...
Сii осени до школы в першый клас пўшла.

На отдыхы и iгры, ниє уже час,
Вшидкi дiточкы, йдут у першый клас.
Малi i великi зрана ся пилювут,
Тко як лише може, знання своi друкувут.

Файно затямиви м буквар и читанкы,
Невеликый клас, парты в три рядкы.
Но май дуже думы моi обўгритi,
Про мою першу вчительку май лiпшую на свiтi.

НЕСТОР
(2016)

Нестор зась усiм пiмўг,
Хоть ниє у нас дiрўг.
Трактора гнав по лугам,
По полям, и по нивам.

Треба з поля щось везти?
Мушиш Нестора найти.
Лиш закапчат вўн прицепа,
Йде на поле, як у степ.

Доки зрана ще ткось спит,
Трактор Несторўв дымит.
Мотор голосно гуде,
З поля крумплички везе.

Лигінь лишив пѳпікач,
Бо запах йѳму богач.
Повичиряв, спати ліг,
Бо не чув уже си нўг.

Зрана трактор на хѳду,
Вже заведений в саду.
Нестор бензину дулляв,
Й ниськы файно пѳгуляв.

СВІЖАНИНА (2016)

Начинат ся типирь празник у нас,
Хоть далеко ще Рождественські сяткы.
На шовдырь пахнячый прийшов уже час,
Не треба дасти и десяткы.

Ищи нўч на двурі, палят ся світла,
Навіяв нам вітер морозы.
Парувутся ножі, зақыпіла вода,
У гентеша лиця як розы.

Буду на шпорі ,бульку печи,
И мастити скыбку шкваркамі;
Уже ты, свине, доста кричи,
Кой иде д тобі гентеш з ножами.

У хыжи запахла смачнिसинька гурка,
Безподобна на столі солонина;
Ние того, не в німця, не в турка,
Що фурт нагодуе русина.

МУСОР У РІКУ
(2016)

Начальство дозволять, дозволять стаття,
Біды сякої нигда ще не было;
Навозили грубі ворохы сміття,
Траву зелену, як папланом прикрыло.

Піловину начинив станок,
Мусай йти высыпати у воду.
Гнила туша й тисячі склянок,
Плынут на ганьбу вшидкому народу.

У гўрському озирі не выкуплеса кача,
У гранках и зворах не чути зозульок,
Бо ние дерев лиш папороть и драча,
У тихое озерце выведеный стьок.

Мусор у ріку - май ліпша робота,
Но щось дале нывут: "Паскунна вода!
Туй мы бідуеме, о де ота Європа?
Выдкі на нас ися вся біда?»

АНДРАША
(2016)

Сятого Андрія - не простое сято,
Ниськы ворожити будут усі заклято.
В хьжи похарили, давно ся паровали,
На щасливу долю обы си погадали.

У йсю темну, тиху, Андрієву нѣчку,
Дівкы ворожити будут до дымѣчку.
А у наших лигінів лиш єнна робота,
Выд дівчины молодинькой изняти ворота.

Нись газдыня не зашиє й нич не буде прати,
Гонні вовкы изыйти, худобу забрати.
А кить дуже сніг паде й сильний вітер віє,
Буде сьяк, цілиньку зиму, шуба ня зугріє.

Пўйде дівочка до церкви, на сято Андрія,
На тебе, Присященний, у мене надія.
Кўлько ночи ясний місяць, на нибі світив,
Тўлько бы ня мўй милинькый, гўдикўв любив!"

КОНТРАБАНДИСТ

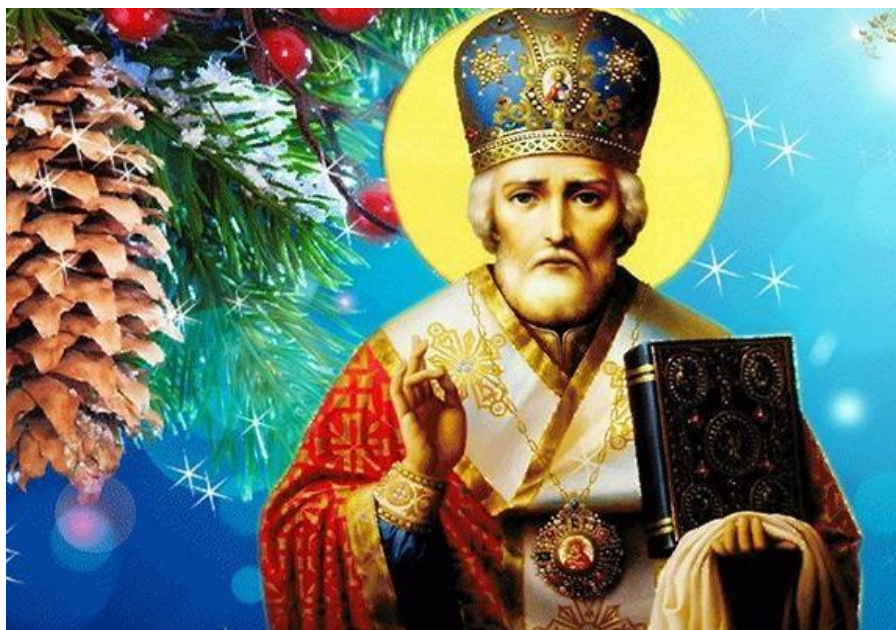
(2016)

(з елементами народної лексики)

Нынї в телевизорї свіжа новина,
Де село Майдан, ріка и долина.
Там выд вадасўв втікала чорнобіла панда,
Ищи кажут, ош у Соймах ходит контрабанда.
А ци точно исе сьяк? Нись будете знати.
Журналісты вже идут ґатары глядати.
Выд Міжґрія до Тересвы не было границі,
Айбо сим чиядникум, ото до гузиці.
Розпікат Василь жилїзо на грани,
Мїхы из зерном изметав на сани.
Уже скоро Сятый вичўр, а ние мўкы,
Зычити не хоче, выд жида Лукы.
Ищи у Міжґрія треба повезти,
Половина мїхов, убы продасти.
Вертагся Василь домўв, доганят го баба,
Дуже ся задихала и болит ї лаба.
- А кой я, небоже, у поточку прала,
Видїла м як тебе крацці, камера знимала.
Їв ввичирї чоловік тай набрав ся страху,
Махат руков журналістка з усього розмаху.

А типирь у нас в програмі главна новина,
З Соймів бандит возив кокаина!
А ци знала його донька, а жона ци знала?...
Що на саньох дисять міхұв віз до Братислава.
Выпулився в телевизор, протирає надрагы,
- Выдколи за Соймами прижилися словакы?
Но бо исе новина! Так ги руські "Вісті"
Хіхоню ся, кручу ся, не встою на місті.
У Міжгірі є словакы, лиш ото туристы,
Та впувіште ми типирь, тко сеператисты?

МИКОЛАЙ
(2016)

Нись увідів я у сні,
Свої давні децькі дні.

Як у руки м сани брав,
Й до пулунне пропадав.

З домўв побіжу до бабы,
Бульок ми напече, грубі дарабы!
Не йду вже на двўр, болят ня лыткы,
Из яблочным лекварьом пуім всі скыбкы.

Прийшові -м домўв, чобўтки втираву,
Прийде Миколай, дуже го чикаву.
Ищи вечера ние - обув в оболочку,
Везут ся гостинці в виликўм вўзочку.

Коли уже прийде Сятый Миколай?
Кобы не забыв за наш милый край.
Убиртаву ся, кручу ся, не можу заспати,
Цілу нўчку Миколая буду вызирати!

На вбзорі мороз лишив малюнкы,
Красу їм додаут щидрі дарункы.
Бананы, апельсины, цукор й чоколада,
Сякому добру, фурт дітина рада.

Сердце ся бе, трясут ся ручинята,
Як на нибі звїзды, блистять ся очинята.
Упять сього року пузно м устав,
Сятого Чудотворця жаль, що не застав.

ХОСНОВАЧ (2016)

Техніка й наука досягла чудес,
Дуже ся замічат типирійшній прогрес.
У вшидкых по хыжах типирь інтернет,
Липнеме на нього, ги бджолы на мед.

Мош писати и читати даже позвонити,
Та як файно ныні почали сме жити.
Пўшло всьо уперед, величезным кроком,
Проти многих сись комфорт убирнувся боком.

Нитко не прочитат що пише поет,
Не любить ся никому, прекрасный сонет.
Ліпше прочитати любовну цитату,
Коминтарій написати за жѐну губату.

Была свальба, рождия были и христины,
Обращики в соцсетях з каждой гостины.
Заганяти в интернет треба и римонты,
Бо великым газдам не видко й горизонты.

Не треба міні дівку у саду чекати,
Нащо говорити, кить мош написати?
Я простый хлопчище, я не багач...
Може ня за йсе блокує хосновач?

СЯТКЫ НАСТУПАВУТ (2016)

Сильный вітер віє по долині,
Зворы и хащі у хуртовині.
На сырўй зимлі, скатертина біла,
Выд днешного морозу тихо занімiла.

Бiлоє цуря натягнули дерева без листў,
Заблiстiли снiжинкы, як зiркы барвистў.
Лiгат срiбний лiд, у нас под бережком,
Широкое поле вкрылося снiжком.

Файнинькый малюнок в оболочку творит ся,
До нашої хыжки Новый рўк уже просит ся.

Знають діточки файні колядки,
До Сятого вечера паруват чобўтки.

Прославляти буде ся Божа Дітинка!
Будут у нас сяткы, буде и ялинка.
Ищи ся не много лишило чикати...
Обы из бетлегемом ити колядовати.

ВЕЛИКИЙ РУСИН (2016)

Памняти Ивану Петровцію

Його душа пўшла выд тіла,
У синое небо ид Богу политіла.
Болит мене сердце ищи до тепер,
За нашым Русинем, котрый уже вмер.

Быв дуже сильным майстром слова,
Хоть и тяжка його дорога.
И пережив вўн много бід,
Но рўднўй земли дав свўй плўд.

А плўд його, вто книжечкы,
Як у саду рясні дичкы.
Де русинськое слово оживив,
Й фольклор забытый обновив.

Вўн умер, но дух фурт буде жити,
Карпатську зимлю буде сокотити.
И не вмерли золотў слова,
Великого Русина поезія жива.

НАСТАЛИ ХОЛОДА
(2017)

Настали холода, літавут снігурі,
Потята з кѳрмушы пўздрыт на нас оком.
Студеным покровцьом вкырылися гаї,
Леды ся начинили над тихым потѳком.

Любов когось не гріе, гріе того шпор,
Датко через йсе з банованя дуріе.
А нам из цїмбориком любится "Кагор",
У януарську студїнь файно нас зугріе.

Часто на нас гойкавут нашї молодиці,
Чуму сь ме у вичирї из ними не были.
А у нас уже лиця червинї, ги косиці,
За своїх выдданичок итак мы не забыли.

Милї дївочки, на нас ся не сирдїт,
Згадуйме мы вас, сїм раз на годину.
Які вы дуже красні, аж на цїлый свїт,
Не гонні мы без вас, и ни єдну днину.

Червеноє вино в гыртанкы тече,
И мало, на минуту, мы гадали гадку.
Як дуже улїті, сонїчко пече,
Пряч ся в холодок, авать бери шапку.

Студинї з полонины дыхавут вітры,
А мы з цїмбориком стоїме в садў,
Горы и поля укывавут снігы,
Найшлись ме серенчу, забыли за бїду.

Каждый вичўр вчиниме скромну гостину,
За щастя и здоровля в зьмеме погары.
Обы нам ся вегло, у добру свїтлу днину,
Обысь ме не знали гўрької бїды.

БАБКА
(2017)

Присвячую прабабі Федикович М.П.

Прўйшбв я білу хыжку, скоро мушу йти,
И тої минуты впала міні гадка:
Вернутися назад, у капуру зайти,
Видіти що робит моя бабка.

У вичирі тай израна, коровку годує,
Істи наварит - сяк типир жиє.
Айбо мало зажурена, за дідом банує,
Бо вже много рокўв, з нами го ниє.

Давно міні розказує усе за давнину,
Я ото дуже слухаву, и типирь чистуву.
Бо так дуже люблю, лиш бабку єдну,
Кріпко і убыйму, тай ищи поцюлюву.

Тямлю я вкус малинового чая,
И смачнинькі з лекварьом скыбкы.
Тот пышний запах вареного мелая,
И грубі на тарілці смажині рыбкы.

Най і сокотят Небеса!...
Сятому Богу каждый динь ся молю!
Не старівут вас, бабко, сіді волоса,
Многая вам літ и щасливу долю.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!
(2017)

Падут сніжинкы світлі, чисті,
Широкое небо - в білім намисті.
Сидят за столом жона и ґазда,
Світит на нибі Віфлиемська звізда.

По всьому Подкарпатю уже коляда,
Иде уличками весела хода.
У хыжки заходять, Бога прославлявут,
Красну колядку заспўвати знавут.
Колядує вшидка русинська зимля,
Торжиствує в нибі Божое янголя...
У Вифлиемі в пеленки повився,
З СЯТОМ ВАС, РУСИНЫ - ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

КОЛЯДЫ (2017)

Было в Марікы чотыри волкы под бором,
Веселу колядку чути под двором.
Дав нам Господь в здоровлю дожити,
В сись Сятый вичўр идеме веселити.

Ярко засвітила на нибі звізда,
Перед нами двирі выдкрыват газда.
Ися ми хыжка, на сятўм місті, сята!
Дали ми туй їсти, и налляли вина.

Выд морозу лица червині ги косиці,
Чикавут нас газдыні й файні молодиці.
Дасти нам веселити усім люба дяка,
Заспўватся колядка каждому усяка!

Позират у возўр дівка, ги лелія,
Файна выдданичка молода Марія.
Друга ся убрала, така, ги косиця,
Парує гостину білява Анниця.

Як дуже красно ниськы колядуєме,
Серенчі й здоровля ушидкым вінчуєме.

Настали уже сяткы, настав и Новый рік!
Жийте у достатку выд ныні и навік.

ДУША В СТИХАХ
(2017)

З неба тихо паде сніг,
У постільку м уже ліг.
Сна ние, хоть як не клич,
Не приснит міні ся нич.
Кôй ни як не мож заспати,
Стих имаўся писати.
Не біда, що сна ние,
Стих ся ручков создае.
Що не каже нигда рот,
За природу, за народ,
Я напишу на папір,
Од души малинькый твір.
За мый рѣдныи отчыи двѣр,
За красу Карпатських гѣр.
Є в стихах моя душа,
Тишину си туй найшла.

СПІВАНОЧКЫ
(2017)

Сидит вѣчар в полонині,
Сонце провожае.
И потѣчкам и долині,
Співанку заграе.

Играє в'учар співаночку,
Молоду, розквітлу.
Слухат ватаг в холодочку,
За роботу світлу.

Понесли ся співаночки,
У зеліні горы,
На тихинькій поточки,
И широкії доли.

Ле ся музика весела,
Співат Верховина.
Слухавут її малі села,
Танцює родина!

ИВАНОВИ БИНЯЧОВСЬКОМУ
(2017)

Присвячую прекрасному русинському поетови честованому
цімборови Иванови Ивановичови Бинячовському

Пише нам вірш уйко Йван,
Русинському слову в'ун великий пан.
Папірь и ручку у руки бере,
Прекрасный стих шіковно создає.

У Марамороши жиє, межи чорных гор,
Любит солонинку, й домашный "Кагор"
Хімію из бовта нигда не купує,
Бо уже много годўв, из жѡнѡв газдує.

У його стихах ,Карпатська природа,
Історія нашого русинського рода.
Фіглярськов поезійов може звеселити,
Нашого русина мусай сокотити.

Обы нігда не знав, що ото біда!
Най буде здоровый, ги гўрська вода.
Не читав що написав, драматург москѡвський...
Бо міні май до души, Иван Бинячѡвський.

БАБИН ВИЧЎР (2017)

Ниськы у вечирі идеме до бабы,
Най парує колачўв великі дарабы.
Будеме красно їй колядовати,
Серенчу й здоровля навiк вищовати.

Ой ты, бабин діду, сяк довго не спи,
Молодых колядникўв до хыжі пусти.
Не журися нигда бабо, и шуга не плач,
За колядку дай нам яблoк и свiжый богач.

Якый нiвроку дідо красный,
Сидит миж бабами, ги мiсячик ясный.
А отў бабы, ги голубкы сиві,
На многая лiт най будут щасливі!

Най дасть Бог обысь те багатiли,
Як чорна земляця, у сятў недiли.

И за сим малым и скромным словом,
Начинайте празновати вшидкі из Богом!

ВОДОХРЕЩА
(2017)

Ниськы вшидка русинська родина,
Люди и жоны, и каждая дітина,
Из рана пилувучися до церкви идут,
Студену водичку сятити несут.

Йорданська водичко, омый наше тіло,
Вбы было здоровля и робило ся діло.
Йорданська водичко, дай покўй души,
Біду вбысь ме не знали и были дужі.

Йорданська водичко, дай нам благодаті,
Вбысь ме добре жили, фурт ходили раді.
Не просиме тя, Боже, много щедрот,
Сохрани нас грішных, сохрани народ.

БОВТ
(2017)

На прилавках "Марс" й чуколада "Мілка"
Не пеме вже мындру, купує ся "Горілка".
На закуску "д·ній купиме ковбаску,
Не забудьме взяти и скляничку кваску.

Яблычка в стодолі до яри погнивут,
Банан и апельсины у бовті ся купувут.
Продалисме на базарі молоко й сметану,
Убы пак у бовт пўти, сяк безперестану.

Слава Отцу Богу, що дав нам сілько мати,
Но за своє, домашнєє, не треба забувати.
Бо и ціны у магазинах берут помалы вирьх,
Чим їх лиш увидиме, на душі нам тирьх.

Выдкрывав кампот и лекварь на скыбкы,
На тарілці у ня мнясо й пичині рыбки.
У пўвници шòвдырь, гурка й солонина,
Стодола - ВТО є бòвт, для каждого русина.

БАР
(2017)

У світлах усі двори,
На село йдут цімборы.
Зобрала ся банда нас,
Пеме ниськы и не раз.

Понад вичўр повный бар,
Винце лле ся у погар.
Буфер голосно гуде,
Весело нам нись буде.

Из каміна ся дымит,
Сырый пинь у нім горит.
Хлопці зась у карты бют,
А за гроші мындру пют.

Тко в ночи не хоче спати,
Мало в бар йде выддыхати.
Дале в горы и зворы,
Кой погостят цімборы...

ПОВІНЬ
(2017)

Нині в Подкарпатю сталася біда,
У річках и потучках велика вода.
Выд рана до ночи, дощ из неба ллє,
Товстилезный лід, в берега ся бє.

Розмыло усьо, леды в нас на дворі,
Повно воды у дрыварни й стодолі.
Ріка вже на пути, пўдмыват гараж.
Начав ся в ночи страшенный толлаж.

Розбили ся кашиці, поплыли городини,
Вымыло из берегув яворы й калины.
Начали у полонині снігы ся топити,
Не можеме нич вдіяти, долиш ся журити.

А може исе кара за вырубану хащу?
За йсе ріка выдкрыла свою велику пашу.
Господи Ісусе, за всьо нас прости,
Выд сиї напасти прошу всокоти!

НА ЧУЖИНІ
(2017)

Подкарпатські мы русины, Русинії діти,
На чужині робиме, вбы ся мош удіти.
Мусиме сімню лишити, торбу паровати,
У далекий край ити, вбы купіку мати.

Тяжко усі робиме, фурт ся треба гнути,
А усяку паскудь, ниждо за нас чути.

Сіють ся гнилі и паскунні свисты,
Кажут што русины наші, всі сепаратисты.

Мы не винні, кить нам треба на чужину йти,
Бо дома роботу не гонні сме найти.
А дома треба жити, діти годовати,
Зимлю убробити й дале газдовати.

Русин любит ся трудити, а сепаратист!
Бо сьак за нього каже безмозглый артист.
Не слухайме злое слово, в ракаши живім,
Для себе трудімся, Вўтчизну любім!

ВАСИЛЮ ИВАНОВИЧУ МОЛНАРУ

(2017)

Присвячуву просвітитилю нашого русинського края Василю
Ивановичу Молнару

Вы уже старинькый, бровы у вас сиви,
Много рокўв живете, будьте фурт щасливі!
Прикрасні новелы, стишкы и етюды,
Радувут міні сердце так, ги салюты.
Великый писатиль, просвітитиль слова,
У Вашых роботах глыбока основа:
Прадідўвська бисіда навік буде жити,
Треба ї хранити, нигда не тужити.
Не вмирає шуга предкўвська душа,
Русинський народ, матиринські слова.
Выд души бажаву вбысь те не єдну,
Ищи много годўв стрічали весну.
Пўвно вам здоровля, обы была сила,
Обы Божа Мати фурт Вас сокотила.
Горді за Вас горы й широкі долины,

Вшидкі наші братя - карпатські русины.
Мудроє слово до душі нам любе,
Дякуєме Вам старинькый, вы наш вандролубе!

ЖИТИ ДАВАЙТЕ!
(2017)

Де сь те хащі зеленинькі мої?
Чуму сь те замовкли, співочі солові?
Поточки и річки, вы вже выдзвенили?
Білобокi ластовочки, чуму сь те поніміли?

Явора рубавут, молодняк топтали,
Выд болю смереки, й дубы застонали.
Они чувтвувут біль, они тоже живі,
А повставали ся з них, лише пні.

Яка бы у горах не была біда:
Полонинські вітры, сильні холода.
Не вбиват дерева й літня жара,
Но боятсья вшидкі людського топора.

Як ми жаль за вами, горы зеленинькі,
Де сте ся поділи, бучкы молодинькі?...
Высокого дуба, люди, не рубайте,
Карпатськым хашчам живота давайте.

СКОРО ЯРЬ
(2017)

Тече з полонины гурська вода,
Бе ся лід у мосты й высокі берега.
Білинкый покровиць уже ся потопив,
Лиш високо в горах мало ся лишив.

Уже ся кўнчавут сильні морозы,
Зацвітут туюльпаны и червіні розы.
Оживе в долинах зелена травичка,
Пчолам запахне пахняча косичка.

Розпустят ся дрўбнінькі листочки,
Потечут из звора шумно поточки.
Білінькі качинята купати ся пўдут,
Файнісінькым цвітом дерева зацвітут.

МІНСК

(Фіглярное из елементами народної лексики)

Чърні біціглі у ббвті м купив,
Повезу ся на них, ужем ся находив.
Не жрут они солярку, не хотят воды...
Пўду из ними я хуть куды.

Економный класс, ни треба ми и бак,
Ткось купуе бензін, сигінь неборак.
Треба му страховку, за штрафы платит,
Я ся розганяву аш из шпиць іскрит!

Убыйду за динь я много дурўг,
Так ся накручу, што не чуву си нўг.
Выріхтаный "Мінск", фурт находу,
Даже на блядки, з собов го беру.

На новый сідак укладуву гузицю,
Ищи на багажник вузьму й молодицю.
Колесо ся крутит, піпкало гуде...
Та видав, нібого, щось у нас буде.

ПРИЙШЛА ВЕСНА
(2017)

Ныні уже прийшла весна,
Дуже красна и ясна.
Наряд зеленый узяла,
Білиньким цвітом зацвіла.

Зворы и долины сині расты мают,
Білинькі козинкі из ними зацвітают.
Зилиніе и рясніе наш старинькый сад,
Чуеме довкола файнинькый аромат.

Сыплют ся из неба промінчыкі типлинькі,
Тягнут ся до сонця тóполі зеленинькі.
Из высокых гўр потекли поточкы,
Шумні они дуже, такі ги дзвўночкы.

Пирші прбліскы у хащи цвітут,
Бджолы по пòлю й долині гудут.
Настала ярь! Не сплят уже гаї,
Чути як співавут в саду солові.

ДИЧКА
(2017)

За поточком у лісочок тягне ся уличка,
Перед мої білòй хыжкы росла рясна дичка.
Красно цвітом у яри метала аш закрай,
Хосновав тоды я файный ипный урожай.

Дуже сильно зацвітала не видко и рўсок,
Вкрылалася, ги в зимный білинький сніжок.
Газдўвливых бджўл у гості скликала,
Смачнинький нектар усім даровала.

Были в ний плоды солѡдкі, ги мід,
Їв я їх израна, ввечирі й на убід.
Останок у ящик й кошарчик избирав,
Дале пак ушидких ними честовав.

Тяжо ми типирькы, на очах слызы,
Бо не вижу в оболочку тѡї вже красы.
Мбю дичку изрубали, рокы ї ние,
Лиш упстався пинь коравый , што давно гние.

МОЛИТВА (2017)

Кой банує моє сердце, на душі тривога,
Я стаю біля ікони й молюся до Бога.
Най всокотит выд біды, здоровля дарує,
Най Христос прийме молитву, най мене учує.

Выслухай ня, Христе Боже, юного русина,
Най настанут тихі ночі й серенчлива днина,

Кôй навхтема вже забуду за тяжку журбу,
Що ня каждый динь колыше, ги вітер вербу.

Поезія май ліпшое, що у світі є,
Завто ми Господь талант сись подає.
Пишу я стихи, исе май люблю,
Дякуву за дары й доброту Твою.

ХАЩІ ЗЕЛЕНИНЬКІ (2017)

Горы карпатські, хащі зеленинькі,
Над вами з хмарами сині небеса.
Ростут ялинкы й бучкы молôдинькі,
На травы гўрські фурт упаде роса.

Туй при дорозі наметана копиця,
Гріют ся выд сонця зôлôті стебла.
Тягне ся идгорі тонинька улица,
А при ной косиці, що хотят тепла.

Не далеко за хащами тихинькый поточок,
Що по темных зворах в долину тече.

А на туй долині старинькый садочок,
Де літавут фурт бджолы, й сонечко пече.

Треба нам из цімбром искласти торбинку,
И наскоро у хащу, ги потўк течи.
Узяти сырця й бужену солонинку,
На грани червинўй бульок испечи.

ПЕРВЫЙ ГРЎМ (2017)

Загриміло з чорных хмар,
Ищи мало и удар.
Папороть, чічки, хвоці -
Всьо змочат сильні дѳці.

Небо чорное, ги нўч,
Блискавко, ид нам не скўч.
З полонины вітер віє,
Туча по гранках біліє.

Дощ ся вляв, як из відра,
Мѳкрі зворы и гора.
А в хащах шумлят поточки,
Посхыляли ся листочки.

З чорных хмар вода ся лє,
Нива щедро її пє.
Свіжа наросте травичка,
Красно розцвіте косичка.

САЖИНЯ (2017)

Надвурі ищи студено,
Де лиш сніг ся потопив.

Но міні итак едно,
Я вже ріпу посадив.

Быв израна нись мороз,
Сніг у горах пролітав,
Не на пудив ня прогноз,
Вже ми й трактор сфрезовав.

Пувіз мотор мої булі,
Міхы, відра й кошары.
Я насію щей пасулі,
Гордо прўйду миж шоры.

Задарь я ся пиловав,
Позябло всьо вороння,
Бо на крумплі сніг упав,
Аж забыві-м си имня...

ВЕРБА (2017)

У старўм садочку верба розцвітає,
Про Великі сяткы усіх сповіщає.
Несе она у серце, Христове воскресія,
Прости нас Боже грішных , і пошли спасіння.

Благодать Господня сходит навесні,
Велику радість в серце дарує вна міні.
Шуткы м носив до церкви, ище из малых літ,
Май мильий ми ставав тоды грішний світ.

Пухнасті рўсочки уже сь ме посятили,
Ближніх чистовати давно сь ме ся навчили.
Сії нидільочки сятилася верба,
Будь ме всі здорові, ги гўрська вода.

У САДЪЧКУ ВИШНЯ РОЗЦВІЛА
(2017)

У садѡчку вишня розцвіла,
Цюлює цвіт мѡлоді листочки.
Моюй души, красу ясну дала,
Люблю її, й тихисинькі поточки.

Ожили выд студини зеленинькі доли,
Чути шум поточка й ластѡвчиний спів.
Политили у садок газдѡвливі бджолы,
Ясное сонце гріє и урїх зацвїв.

Видко издалека густый, білый цвіт,
И чути довкола файный аромат.
Хожу я ид вишни ищи из малых літ,
У миртвѡй тишині, фурт побыти м рад.

А под нив ромашкы у траві,
Дрѡбні росинкы потекли пилюстками.
На нибі ся вказали хмары дощові,
Шіковно йдут над нашыми садками.

ВЕЛИКОДНІ ѠГНІ
(2017)

Вшидкі хлопці на толоці ниськы ся зобрали,
Усі дружно, в ракаши, ворох наметали.
Много рѡща нарубали, вывезли усі скаты,
И шіковно уни бігавут, ги гуны й сарматы.

Ниськы будут ся трудити цілисинькый динь,
Убы файно увичирі загурів огинь.

Дале си бульок напечут и начне ся пянка,
Не єнна пўд ліщанками устане ся склянка.

Давня йся традиція довго вже жиє,
Туму каждый рўк ватра у нас є.
Хоть упаде сніг, хоть и дощ из градом,
Итак ї запалят и убмастят ся чадом.

Загурів ся наш огинь на всю середину,
Так, ги ясное сонце, бряжчит на долину.
Розгурів ся дуже сильно, дусігат небес,
Най ушидкі знавут люде, що Христос Воскрес!

ВИНОГРАДЎВ (2017)

У Виноградѡві сакуры цвітут,
Укрыта площа розовинькым цвітом.
У сьому вароши ниє нияких смут,
И зимѡв, и теплым, ясным літом.

Тротуары и улиці тонинькі,
Й малі хыжкы - выд сонця зѡлоті.
Кругом рустут дерева молодинькі,
И тиха Тиса любит ся міні.

Падут на город типлі промінці,
Туй файні ночи, звіздами рясні.
Літавут ластовочкы, щебечут горобці,
Розцвітає Севлюш, типирькы навесні.

ЛАРИСІ ВАСИЛІВНУЙ

(2017)

Моїй учительці українськбї мовы і літературы Андрелі Ларисі
Василівнуй

Слова чарівні, соловіні,
Вы фурт говорите мені.
Ние в них зла й пустої тіні,
За світ они и ясні дні.

Для Вас тот світ - ото наука,
Яку ми тяжко даєте,
Старав тямити всьо до звука,
Знання, ги чічка зацвіте.

Яснов красов білинькым цвітом,
Наповнині у вас вірші,
Для мене стали запбвітом,
Навхтема вни в моїй душі.

Дякуву Вам я дуже красно!
И за терпіння, и труды...
Буду ся вчити дуже рясно,
Стараня мавут фурт плоды.

Я НЕ ЛЮБЛЮ

(2017)

Я не люблю, ќй ми лізут в душу,
Бо мавут возможность выгоду найти.
А я сміюся, вірити в них мушу,
Хоть р́зуміву, що можут придати.

Я не люблю брехню лукаву,
Яку ми в очи нагло всі твердят.
Не принесла ни кому она славу,
Брехачі свою с́вість все їдят.

Я не люблю, хвалька и самолюба,
Х́ть чуть сятаго, нич у них ниє.
Я проти тых, тко зась украде дуба,
Не люблю тых, тко зл́бб́в фурт жие.

Я проти тых, тко любит поучати,
Тко на вітер пуцат свої слова.
Тко в поперек буде н́ж метати,
Хотя и была, дружба вікова.

Не мают чести зазд́рсні и жадні,
И вті, тко мінят свою люб́в.
Єдні гордятся, бо ходят фурт парадні,
Погані й ті, що думавут соб́в.

Р́ДНА СТОРОНКА

(2017)

Настали типлі, ясні дні,
Співавут ластовочки весилі пісні.
Зеленіє бук, оріх и осока,
Росте над потўчком береза висока.

Проходить нўч, динь настає,
Широкая нива рўсу израна пе.
Чув шум долин, хашўв и дїбрўв,
Рўдна сторонка - ото моя любўв.

До сиї красы тягне ся сердце,
Люблю потўчок й малиньке озерце.
Гўрськая рїка звенит и спїває,
Из рана й увичирї берегы омыває.

Де лиш не буду, кым лиш не стану,
Любити край рўднўй не перестану.
Горжуйся Вўтчизнўв! Пувїм сяк не раз...
Сяка красота є лиш у нас!

Я ПЌМНЮ

Я пўмню, як давно у бабкы,
Коло шпора ручки свої грїв.
На листкови мальовавим жабкы,
И смачниньку з сыром рїпу їв.

Як надворї падав бїлўй снїг,
И настали сувўрї морозы.
Як морозиць на оболочок лїг,
И мальовав дуже краснї розы.

У шпорї файно вгинь горїв,
А на двўр не хўтївим идти.
Я коло бабкы фурт тоды сидїв,
И помагави м бульку испичи.

Я выд бабы чув за давнину,
Як тоды было тяжко жити.
В нїї бывим днину не єнну,
Типирь ото ми, може ся лиш снити.

ОБОЛОЧОК

Здрю израна в оболочок,
Там лиш муры камняні.
Там ни вижу ластовочок,
Туй у мене сірі дні.
Бо не вижу туй садочок,
Долиш асфальт, и бетон.
Муй любиминькый поточок,
Хыба прийде д мині в сон.
Прийдут в сон и рудні горы,
Озирця, гаї, поля,
Простужині тимні зворы,
Й тиха річечка моя.

БАНУВУ

Так ми ни привычно, бо уже треба ити,
Лишити свою хыжку, горнисту долину.
Нигда ся не вдасть, красу таку найти,
Ги там де вітриць, цюлює фурт калину.

Зелині полонины де сь те рідні мої?
Де сь те мої садочки, широкі поля?
Туйкы я чужый, люди туй не свої,
Бануву за тобов я, хыжочко моя.

А гірка біда каждой темной ночи,
Убиртаву ся, кручу ся, не можу заспати.
Думаву за тебе, за твої чорні очи,
И чудесное літо мушу споминати.

Мої цімборы, де сь те ся поділи?
Ищи сь ме ни давно ворохом ішли.

Мало фігльовали, в ракаши сиділи,
Типирькы до єдного, всі ся розыйшли.

ИДУ ЗРАНИНЬКА У ХАЩУ

Иду зранинька у хащу, ищи фрішно на двурі,
ХѠчу быти я далеко, хѠчу быти май гурі.
На плечах у мене торба, держу палицю в руці,
ПерехѠжу я мосточок, вижу рыбку у ріці.
Пўд молодинькым дубочком, білый гриб им си найшѠв,
Посидівим, выддыхнувим, й дале путиком пўшѠв.
Иду лісом, світит сонце, ластовочки щебинят,
В селі файно, в селі тихо, вшидкі люде ищи сплят.
Білі хѡжкы, сяту цирьков – усьо вижу из горы,
Повертаву я д кырничци, обы упити воды.
Зворы, горы, полонины, як я люблю йсю красу!
Много грибикўв у ташці из сѡбѠв уже несу.
Пўдѡйшовим ид долині, пўд стару колибу сів,
Мало м си наляв водичкы, выд жары ужем упрів.
Беру вшидко из торбинкы: солонину, буль, сырця,
Мало мож си пѡлівити, ллю у фінжу си винця.
ХѠжу в хащу выддыхнути, туй не найде ня біда,
Туйкы горы, полонины и джерельная вода!

ЯГОДЫ

Червині ягўдкы обмывавут росинкы,
Блискучі и дрўбні такі, ги сльозинкы.
Рѡстут рясні по пять, дагде и по дві,
Назбираву у жминьку милўй и субі!

Иду я изранинька, оббиваву рѡсу,
Пѡвно ягўдок домўв нись принису.
Много нарросло, по хащах и пѡлю,
ХѠжу межи них, ги в червенўм мѡрю.

У бизмижнўм полю, хащах и саду,
Сблодкі и кыслі пўд нагоми найду.
Уни сбковиті и дуже смачні,
Из ушидкых фруктўв май милі міні.

Принесу їх думўв, пару вержу в рот,
Буде из них лекварь, буде и кампот.
Насыплю у тарілку червенинькых пані,
Буду їсти з цукром та щей у сметані.

СОДЕРЖАНІЄ

ДОСТА БЫЛО СПАТИ.....	стр-6
РУДНЫЙ КРАЙ.....	стр-7
О СЛОВО РУДНЕ,СЛОВО МАТЕРИНСЬКЕ.....	стр-8-9
ОТЦЮЗНИНА МОЯ.....	стр-9
МОЯ БИСІДА РУСИНСЬКА.....	стр-9-10
БИСІДА.....	стр-10
РУДНА ЗЕМЛЯ.....	стр-10-11
КАРПАТСЬКІ РУСИНЫ.....	стр-11-12
Я РУСИНОМ БЫВ, РУСИНОМ БУДУ.....	стр-12
КОЛЕ МЕНЕ СЕРЦЕ І БОЛИТ ДУША.....	стр-13
НАРОД НАШ ЖИВ, НАРОД НАШ ЖИЄ.....	стр-13-14
ЗАСЬ ТЫ МИНИ СЯ ПРИСНИЛА.....	стр-14
ЛЮБЛЮ Я ТЕБЕ.....	стр-15-16
Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ.....	стр-16
ЗИМНА НУЧКА.....	стр-16-17
ЛЮБОВ.....	стр-17-18
КОНЧАЛА СЯ ОСІНЬ ЗОЛОТА.....	стр-18
СОН.....	стр-19
МЛИН.....	стр-19-20
ШПОР.....	стр-20-21
ШКОЛА.....	стр-22
НЕСТОР.....	стр-22-23
СВЖАНИНА.....	стр-23-24
МУСОР У РІКУ.....	стр-25
АНДРАША.....	стр-25-26
КОНТРОБАНДИСТ.....	стр-26-27
МИКОЛАЙ.....	стр-27-28
ХОСНОВАЧ.....	стр-28-29
СЯТКЫ НАСТУПАВУТ.....	стр-29-30

ВЕЛИКИЙ РУСИН.....	стр-30
НАСТАЛИ ХОЛОДА.....	стр-31
БАБКА.....	стр-32
ХРИСТОС НАРОДИВ СЯ.....	стр-32-33
КОЛЯДЫ.....	стр-33-34
ДУША В СТИХАХ.....	стр-34
СПІВАНОЧКЫ.....	стр-34-35
ИВАНУ БІНЯЧОВСЬКОМУ.....	стр-35-36
БАБІН ВІЧУР.....	стр-36-37
ВОДОХРЕЩА.....	стр-37
БОВТ.....	стр-37-38
БАР.....	стр-38-39
ПОВІНЬ.....	стр-39
НА ЧУЖИНІ.....	стр-40
ВАСИЛЮ МОЛНАРУ.....	стр-40-41
ЖИТИ ДАВАЙТЕ.....	стр-41
СКОРО ЯРЬ.....	стр-42
МІНСК.....	стр-42-43
ПРИЙШЛА ВЕСНА.....	стр-43
ДИЧКА.....	стр-44
МОЛИТВА.....	стр-45
ХАЩІ ЗЕЛЕНИНЬКІ.....	стр-45-46
ПЕРВЫЙ ГРУМ.....	стр-46-47
САЖІНЯ.....	стр-47
ВЕРБА.....	стр-47-48
У САДОЧКУ ВИШНЯ РОЗЦВІЛА.....	стр-48
ВЕЛИКОДНІ ОГНІ.....	стр-49
ВИНОГРАДОВ.....	стр-49-50
ЛАРИСІ ВАСИЛІВНУЙ.....	стр-50
Я НЕ ЛЮБЛЮ.....	стр-51
РУДНА СТОРОНКА.....	стр-51-52
Я ПОМНЮ.....	стр-52-53
ОБОЛОЧОК.....	стр-53
БАНУВУ.....	стр-53-54
ИДУ У ХАЩУ.....	стр-54
ЯГОДЫ.....	стр-54-55

Верстка свободного формата
Перший зборник утбився 04.12.2017г
ТИРАЖОВАННЯ НЕ ОГРАНИЧЕНЕ

Свалява 2017г